

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

คงจะมีนิสัย

ระยะนี้ข้าวเปลือกก็เป็นจริงเป็นจังเป็นเนื้อเป็นหนังจริง ๆ เพื่อชาติของเรา แต่ก่อนเราไม่ค่อยสนใจนะ เพราะบ้านนี้เขาทำบุญประทายเป็นประจำบ้านเขา เราเกิดมาเห็นอย่างนั้น ไม่มากก็น้อยเขาทำของเขาทุกปี พอทำเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาทำบุญประทายเป็นประจำ ถ้าสมมุติว่าไม่มีพระอยู่ในวัด วัดบางที่มีร้างมีอะไร เขาก็ไปหาหมื่นตพระที่อื่นมาทำบุญ เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ยกข้าวถวายท่านเลย อย่างนั้นประจำ เรามาสร้างวัดนี้เขาก็ทำ ว่าอะไรเขาก็ว่าเขาเคยมาอย่างนี้ เป็นประจำมาเลย มีปีหนึ่งที่เรายังคับเอาเลยบอกไม่ให้ทำ ยกเหตุผลให้ต่อหน้าต่อตา ปีนั้นข้าวเกือบจะไม่ได้ทำกัน แทบจะไม่ได้ทำนา ดูเหมือนปี ๐๗ เรายังจำได้นะ เขาจะทำบุญข้าวเปลือก ห้ามอย่างเด็ดขาดเลย มีงดปีนั้นเท่านั้น นอกนั้นเขาทำของเขา พูดเท่าไรเขาก็ไม่ฟัง เขาก็ทำ ปีนั้นเอาเด็ดขาดเลยนะ ห้ามอย่างเด็ดขาด เขาก็ยอม เขาทำของเขาอย่างนั้น ทีนี้ก็มาจริงจังหนักแน่นตอนที่เราช่วยชาติ เลยเอาอันนี้เข้าเพิ่มกันเพื่อช่วยชาติของเรา แต่ก่อนไม่สนใจ เขาทำของเขาเองเราไม่สนใจ

ที่เขาทำเขานี้พอเราเกิดมาเห็นแล้วนะ ไม่ทราบเขาทำมานานเท่าไร เป็นประจำทุกปี ๆ ได้มากได้น้อยเขาก็ทำของเขาอย่างนั้น มีพระอยู่ในนั้นเขาก็ทำถวายพระในนั้น ถ้าไม่มีพระ บางที่วัดร้างก็มี เขาก็ไปนิมนต์เอาวัดอื่นมา พอทำเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ยกข้าวถวายไปเลยเป็นประจำ รู้สึกจะฝังจริง ๆ ฝังนิสัยของเขาหมู่บ้านนี้ นอกนั้นเราก็ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว แต่บ้านนี้รู้ชัด ๆ เพราะเราเกิดมาเห็นอย่างนั้นแล้ว ไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนพาทำแต่เริ่มแรกก็ไม่รู้แน่ เขาทำของเขาอยู่อย่างนั้น เรียกว่าฝังเป็นนิสัยเป็นประเพณีของบ้านนะ เขาทำอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ ๆ เราจำได้ตอนที่เรามาบวชแล้วมาอยู่ที่นี้ ปีเดียวเท่านั้น ปี ๐๗ บังคับเอาเลย ดุด้วยบังคับด้วย ห้ามเด็ดขาดเลย เขาก็หยุดนะ รู้สึกเขาจะเสียดายอยู่เหมือนกันนะ เพราะบางคนพูด แต่ไม่กล้ามาพูดต่อหน้าเรา เขาพูดนอก ๆ โอ๊ย เรื่องความมีความจนก็มีก็จนเป็นธรรมดาแหละ แต่การทำบุญให้ทานก็เป็นสิ่งที่ชาวบ้านเขาฝังลึก เขาอยากทำบุญให้ทานข้าวเปลือก

อ้าวทีนี้เราแก้ไปใหม่ละ ทำบุญข้าวเปลือกไม่ได้ ให้เอาข้าวสุกพระไปบิณฑบาตให้ใส่บาตรนั้นนะ อู๊ย อันนี้ก็อันหนึ่ง แน่เขาก็แก้อีก ก็เป็นอย่างหนึ่งเขาว่า คือเขา

อยากทำบุญนั้นแหละ แต่พอเราพูดด้วยเหตุด้วยผล ชาวาก็จะไม่มี ผู้จนก็จนอยู่นี้ จะพักบ้างก็ได้เนี่ย เพราะไม่ใช่เราเป็นคนใจจิตใจดำ มีลดหย่อนผ่อนผันไปตามกาลตามเวลา หรือหยุดตามเหตุการณ์ นี่ก็เราเป็นคนสั่งเองเราดูเอง พาลชาวาก็จะไม่ได้ปีนั้น คือฟ้าฝนไม่มี เราจำได้ว่ามีปีนั้นแหละแทบจะไม่ได้พันธุ์ข้าวนะ ฟ้าฝนไม่มี ได้ก็เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ลุ่ม ๆ ก็พอได้บ้าง ถ้าธรรมดาแทบไม่ได้ ถ้าเป็นนาดอนนาสูงไม่ได้เลย ไม่ได้ทำ เวลาเป็นปรกติเราก็มัวว่ ก็ให้ทำตามเรื่องของเขา

แต่เวลาช่วยชาติบ้านเมืองเราเสริมไปด้วยเลย เราส่งเสริมไปเลย อันนี้ตั้งใจถูก เราส่งเสริมไปเลย เราไม่ได้มีอะไรเราไม่ได้เป็นเศรษฐี เรามีอะไรเราก็ทาน จะรอให้เป็นเศรษฐีแล้วค่อยทานมันตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เห็นใครเกิดมาเป็นเศรษฐี เอาเศรษฐีมาอ้างแล้วจึงทำบุญ มันตายกันหมดนั้นแหละไม่ได้ทำบุญ เรามีเท่าไรเราก็ทำของเรา อันนี้ก็เหมือนกัน เราไม่มีสมบัติเงินทองข้าวของอย่างอื่นเรามีข้าวก็เอา ก็ไปนั้นอีก จึงได้ทำ

วันนี้คนไม่มาก ก็มีมากมีน้อยบ้างเป็นธรรมดา แต่เทศน์นี้ออกทุกวันนะ อุดร ๑๒ สถานี ออกทุกสถานีเป็นแต่ว่าไม่ซ้ำเวลากัน แล้วกรุงเทพฯ ๔ สถานี ออกจากนี้ไป จากนั้นก็อินเตอร์เน็ต เวลานี้ทางสหรัฐก็รอลูกข้างล่างหรือนี้ หือ (รอลูกแล้วครับ) ทางสหรัฐพูดไปนี่ก็ลงข้างล่าง แล้วฟังพร้อมกันนี้เลย คนที่จะเชื่อบุญเชื่อกรรมนี้ มันเป็นส่วนลึกลับอยู่นะ เพราะถูกกิเลสมันกลบ เรียกว่ากินสด ๆ ร้อน ๆ กิเลสกินสด ๆ ร้อน ๆ เรียกว่าสุกเอาเผากินง่าย ๆ ที่นี้สัตว์โลกก็วิ่งตามไปง่าย ส่วนธรรมเบื้องต้นมักจะลำบากอยู่ เพราะถูกกิเลสปิดไว้ไม่เห็น ก็เหมือนเราเปิดจอกแหนออกจากน้ำมองลงไปเห็นแต่จอกแต่แหนไม่เห็นน้ำ ทั้ง ๆ ที่น้ำเต็มอยู่ในบึง แต่ถูกจอกแหนปกคลุมเอาไว้ มองไปเห็นแต่จอกแหนไม่เห็นน้ำ ใครก็จะมีแก๊ใจไปหาน้ำก็มองไปมันไม่เห็น

ที่นี้มองไปไม่เห็นบุญเห็นกรรมใครจะไปเชื่อ นี่เอาตรงนี้นะ ผู้ทำทำอยู่ทุกวันก็เห็นอยู่ ตื่น ๆ เขิน ๆ อย่างนี้ทุกวัน เป็นเรื่องของกิเลสเห็นพาให้หลอกได้ง่ายเสีย มันไม่เห็นลึกกว่านั้น นี่จึงว่าอัครรรยพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ โถ พิลึกจริง ๆ นะ สิ่งเหล่านี้พระพุทธเจ้าไม่เห็น พระพุทธเจ้าเห็นพระองค์แรกเลย จากนั้นตามมาก็บรรดาท่านผู้ปฏิบัติธรรม เห็นตามพระองค์เป็นสักขีพยาน เช่นสาวกอรหันต์ ไม่มากก็น้อยเห็นจนได้ ๆ ด้วยกัน คือไม่พิสดารอย่างพระพุทธเจ้าก็เต็มภูมิสาวกเรื่องเชื่อบุญเชื่อกรรม เป็นเองถ้าลงได้เป็นในจิตแล้ว เมื่อค่อยเปิดจอกเปิดแหนออกแล้วเห็นเอง

เห็นน้ำ ไม่ต้องบอก เห็นเอง เพราะน้ำมีอยู่นั้น พอเปิดจอกเปิดแหนออกมาน้อยก็ มองเห็นน้ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ นะ ถ้ามันปิดมิดมองไม่เห็นเลย

นี่ละโลกไม่เชื่อบาปไม่เชื่อบุญ แล้วทำตั้งแต่บาปส่วนต่ำ คือสุกเอาเผากินมันทำ ง่าย เห็นได้ชัด ๆ ทีเดียว ที่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังน้ำมันออกจากรูนี้ทั้งนั้นนะเราพูดจริง ๆ เรื่องความอยากความทะเยอทะยานมันปิดมันบัง เรื่องบุญคุณนี่ไม่ระลึกเลย มีแต่ ความอยากท่วมท้น ๆ อยากนั้นอยากนี้อยากไปหมด ล้วนแล้วแต่จอกแต่แหนปกคลุม ๆ เรื่อย ๆ ไป ดูเวลาจิตของเราค่อยเปิดออกมันได้รู้นี้ ค่อยเปิดออกก็เห็นความสุข เห็นวิเวกแห่งธรรม ๆ แผลกประหลาดเข้าเรื่อย แต่ก่อนไม่เห็น จิตดวงนี้ละ เอามันชัด ๆ อย่างนี้เอามาเป็นพยาน จะว่าชายตัวหรืออวดตัวก็แล้วแต่ท่านทั้งหลายจะพิจารณา แต่เราเอาความจริงมาพูด เราไม่มีเรื่องความรู้สึกรู้สึกว่าจะเป็นอย่างไรว่า อวดตนอวดตัว เราไม่มี อวดหาอะไร มันก็มีเท่าที่มีอยู่ของตัว จะยกมาเสริมมันก็เป็นของเศษของเลย ไปเสีย ขาดก็เป็นเรื่องขาดไปเสียมันไม่พอดี ของเราเองพอดี น้ำมันอยู่ตรงนั้น

เวลาปฏิบัติไป ๆ แต่มันมีอันหนึ่งนะเชื่อลึก ๆ นะ อันนี้ก็พูดยาก จิตใจมันยับ เย็บ ๆ ฝ่ายบุญฝ่ายกุศลของมันมีอยู่นะ ไม่ใช่จะมีแต่ความทะเยอทะยานยับเยิบ ๆ เป็นส่วนธรรมอยู่ภายในใจที่มันมีอยู่ด้วยกัน วา่จั้นเถอะ ถึงเวลาแสดงออกมันก็แสดง ให้เห็นอยู่ นี่จับเอามาพิจารณาหมด จิตเวลาปรกติของคนเรามีแต่บีกแต่บีนทางนั้นทาง นี้ จิตเวลามันออกมาทางฝ่ายกุศล ซึ่งมันมีอยู่ในจิตด้วยกัน มันไม่มีโอกาสออก มีแต่ จอกแหนปกคลุม ทีนี้พอมีโอกาสบ้างก็เย็บ ๆ ออกมา อยากทำบุญทำกุศล อยากทำ นั้นทำนี้ มันมีของมันออกมา นี่ละเชื้อของธรรมที่จะลากเราขึ้นจากนรก ขึ้นจากกอง ทุกข์ อันนี้แหละจับให้มันชัด ๆ อย่างนี้ จับออกจากนี้

ทีแรกมันเป็นอย่างนั้นก็รู๊ ตั้งแต่เป็นฆราวาสเราก็รู๊ มันเป็นของมันอยู่ลึก ๆ นั้นแหละ หากไม่คอยพูดถึงมัน แต่มันเป็นเราก็จอจำได้ วา่จั้นเถอะ สิ่งที่ไม่พูดถึงก็ตาม มันพาเป็น คือกิเลสลากตลอด อันนี้ลากตลอด อันนั้นขึ้นมาเป็นระยะ ๆ ต่อเมื่อเวลา โอกาสอำนวย อย่างที่พูดนี้ละ เปิดเสียให้มันชัด มันก็คงจะมีนิสัยอันหนึ่งอยู่ ทั้ง ๆ ที่ มันยุ่งของมันอยู่จั้น เวลามันยับเยิบ ๆ ก็รู้จั้นอยู่เป็นระยะ ๆ พอจวนตัวเข้ามานี้ถ้า เกี่ยวกับโลกกับสงสาร มันหากมีอะไรของมันชัด ๆ ช้อง ๆ ชัด ๆ ช้อง ๆ มันหากเป็น ของมัน พูดให้มันชัด ๆ

เช่นอย่างว่าจะมีครอบครัวเหี้ยเรือน มันหากมีของมัน ว่าจะเอาเมียหลายครั้ง แล้วนะ พูดตรง ๆ อย่างนี้ เอ้า ก็เปิดให้ฟังจะว่าไง เรื่องมันผ่านมาหมดแล้วก็เอาเรื่อง

ที่พวกเราซึ่งกำลังซุลมุนนี้ฟังกันซิ อันนี้พูดจริง ๆ ผ่านก็บอกว่าผ่าน ว่าจะเอาเมียหลาย
 หนอยุ่ ครั้นพอว่าตั้งใจว่าจะเอาจริง ๆ มันหากมีอะไรนะแปลก ๆ อยู่ หากมีอะไรมาขัด
 มาข้องอยู่นั้นละ เอา ปล่อยไป แล้วมีเข้ามาอีกปล่อยไป หากเป็นอย่างนั้นอยู่ตลอด เอ
 อะไรชอบกล พูดให้มันสนุกก็ได้ คือทางภาคอีสานเราเขาว่าไปเที่ยวสาว กลางค้ำกลาง
 คีนเขาไปเที่ยว มันเป็นประเพณีของเขาอย่างนั้น นี่ถ้าไปขึ้นบ้านไหน เอ้า พูดตรง ๆ
 อย่างนี้ พูดให้เต็มยศเสีย เราไม่ใช่คนขี้เกียจนี่นะ ไปที่ไหนผู้สาวเขาไม่ค่อยตอมแหละ
 พ่อผู้สาวแม่ผู้สาวตอมนะ พอเราไปบ้านไหนตั้งขึ้นเลย ผู้สาวเขาก็ธรรมดาเขา พ่อแม่
 ของผู้สาวแหละชอบติด คือเคยคบค้าสมาคมกัน เพราะเราปรกติมักจะไปกับผู้ใหญ่ ๆ
 เท่านั้น เพราะฉะนั้นเหล่านั้นก็รู้นิสัยเรา

เราไม่ได้ทำเพื่อเสแสร้งนะหากเป็นตามนิสัย ทำอะไรขยันทุกอย่าง ๆ สกุลของ
 เราก็คือธรรมดา ฐานะเหมือนบ้านเหมือนเมืองเขาแหละ ไม่มีอะไรต่ำกว่านั้น ธรรมดา
 ๆ ครั้นเวลาจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี่ที่ไรหากมี ๆ เราจะเป็นผู้ตัดเอง พ่อแม่ก็ไม่ว่าอะไร ตาม
 ใจเรา บทเวลาจะบวชมันไม่ได้ยากนี่นะ พ่อพ่อน้ำตาร่วงเท่านั้น เห็นใหม่ละ พ่อกับแม่
 ก็ไม่เคยยกยอเรา ปรกติเก็บเสมอลูก ๆ เต้า ๆ ไม่เคยยกยอใครแหละ แต่หากมีชมอยู่
 ลึก ๆ ไม่ได้บอกปาก หากมีงานนั้นให้เราทำ งานนี้ให้เราทำ ให้เราทำแล้วเสร็จเลยทุก
 อย่างว่างั้นเถอะ นี่ละที่พ่อเอายกขึ้นมา ยกขึ้นเพื่อจะท่อมเรา เข้าใจไหม

กินข้าวอยู่ด้วยกันตอนค่ำอยู่เงียบ ๆ พ่อก็กินแม่ก็กินอยู่ด้วยกัน เอ้อ ขึ้นเลยนะ
 เราก็มียุคหลายคน ลูกผู้หญิงไม่ต้องพูดละ ลูกผู้ชายก็อีกเหมือนกัน มีไอบัวนี่ละ ไอนี้กู
 ไว่ใจมันได้ทุกอย่าง ยกขึ้นนะเพื่อจะท่อมลง ไอนี้ลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ บอก
 อย่างนี้เลยนะ บอกว่ากูสู้มันไม่ได้ สำคัญที่กูจะให้มันบวชเมื่อไรนี้ มันเหมือนคนหู
 หนวกหูไม่มีหู เฉยเลย นี่เวลากูตายแล้วจะไม่มีใครลากกูขึ้นจากนรก ถ้าไอนี้ลากกูไม่ได้
 แล้ว กูอาศัยไอนี้เท่านั้น ว่างั้น พอว่าอย่างนั้นน้ำตาร่วงเลย มองเห็นพับสะดุ้งปึงเลยทัน
 ทีนะ ลูกทันที กินข้าวยังไม่อิ่มลูกหนีเลย สะเทือนมาก ไปคิดอยู่ ๓ วัน ปัญหาน้ำตาร่วง
 ทั้งพ่อทั้งแม่ร่วมพร้อมกันเลย แม่เห็นพ่อน้ำตาร่วง แม่ก็ร่วม เราก็ผิงออกเลย นี่ละที่จะ
 บวช แล้วง่ายเสียด้วยนะ

ไปก็ตัดสินใจตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างโลกเขาทำได้เราทำได้ แล้วทำไมการบวช
 บวชไม่ได้ การบวชไม่ได้ไปติดคุกติดตะราง จะบวชเป็นพระเจ้าพระสงฆ์ บวชก็ไม่มี
 กำหนดกฎเกณฑ์บีบบังคับไว้ บวชเมื่อไรสึกเมื่อไรก็ได้นี่นะ แล้วทำไมเราไม่บวช เขายัง
 บวชกันได้ เขาสึกออกมาได้ บางองค์เป็นสมภารเจ้าวัดตายกับผ้าเหลืองก็ยังมี ท่านก็

บวชได้ เราทำไม่บวชไม่ได้ ถึงขนาดน้ำตาพร่ำร้องเลย ความเลี้ยงลูกยากนี่ยากด้วยกันทุกคน มันเอามาพูดได้นะ เวลามันคิดมันสอนตัวเอง แล้วทำไมอย่างนี้เราทำไม่ได้ เลวกว่าเขา ขึ้นถึงชั้นเลวกว่าเขา อย่างอื่นเขาทำได้เราทำได้ แต่อย่างนี้เขาทำได้เราทำไม่ได้ มัดเข้า ๆ นี้จะเอากัน สรุปลงแล้วว่าต้องบวช เอ้า เขาทำได้เราทำไม่ได้ให้เห็นคราวนี้นะ จึงได้เอาเลยตัดสินใจเลย นี่เราสรุปความเอานะ คิดอยู่ ๓ วัน ไม่กล้ามารับประทานร่วมวง กลัวจะโดนปัญหาอีก พอลงใจแล้วก็มาพูดกับแม่

ธรรมดาลูกมักติดแม่นะ เป็นธรรมดาทั้งลูกชายลูกหญิงมักติดแม่ ก็มาพูดกับแม่ เอ้อ ที่ว่าจะให้บวชก็จะบวชให้ละนะ ถ้าลงล้นเอาละนะ คือพิจารณาหมดเรียบร้อยแล้วจึงมาลงว่าจะบวช ๆ ให้ แต่บวชแล้วอยากจะสึกเมื่อไรก็สึกนะ ใครจะไปบังคับว่าให้อยู่เท่านั้นปีเท่านั้นปีไม่บวช นี่มันมีข้อออกอยู่นะ ถ้าตามอหิชาศัยแล้วจะบวชให้ แม่ก็ฉลาดกว่าลูก ยกมือสาธุ เอาละที่นี้ ถึงลูกจะไปบวชกับอุปัชฌาย์พอบวชเสร็จแล้วออกมาจะมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ ที่ไปบวชยังไม่กลับ แม่ก็ไม่ว่าแม่อยากเห็นผ้าเหลืองในขณะบวช ดูซินะ ใครจะไปสึกได้เข้าใจไหม คนเต็มอยู่นี้ไปบวชเรายังไม่กลับ ทั้งครูบาอาจารย์ทั้งอะไรเต็มอยู่นี้ ออกมามาสึกต่อหน้ามันจะสึกได้ยังไง แมกรู้แล้ว เราก้ เอ้า ถ้าอย่างนั้นก็บวชให้ พ่อก็โอ้ย.พอใจเลยเทียว บอกว่าลูกชายเป็นพี่ชายเขาเคยบวชแล้วเขารู้จักเครื่องบริวารบวช เอาลูกชายคนโตมาสั่ง เอ้า นี่จะบวชให้หาเครื่องบวชดี ๆ มาให้มันนะ กูยากเหลือเกิน ๆ กว่ามันจะบวชให้กู ว่างั้นนะ

นี่มันจะบวชแล้วสูให้ของดี ๆ มาให้มันทั้งนั้น แหม กูยากเหลือเกินกับบักอันนี้ กว่ามันจะบวชให้กู เอ้า ที่นี้สูเอาให้พร้อมทุกอย่าง หมดเท่าไรหมดไปเลย เอาแต่ของบริวารดี ๆ ทั้งนั้นเพราะพี่ชายเขาเคยบวชเขารู้บริวารดี นั้นแหละเรื่องมันพริบออกเลย บวชเลย เวลาบวชก็เรื่อยมาอย่างนี้ละ ก็เดชะอยู่นะ ไม่เคยมีจะมีอิทธิฤทธิ์ทะเลาะเบาะแว้งกับผู้หนึ่งผู้ใดก็ไม่เคยมี เกิดเรื่องเกิดราวก็ไม่เคยมี ราบรื่นเรื่อยมา ตั้งแต่ออกบวชแล้วเรียนก็ราบรื่น ๆ ๆ เรื่อย จนกระทั่งออกปฏิบัติก็ยิ่ง ราบรื่นหรือไม่ราบรื่นเจ้าของจะตาย จิตกับธรรมมันยังราบรื่นจะว่ายังไง

นี่ละเรื่องราวมันค่อยเปิด ที่นี้เวลามันเปิดจริง ๆ ไปเปิดภาวนานะ อย่างนี้ก็ป็นนิสัยมันต่อเนื่องกันไปตั้งแต่การบวชนี้ง่าย ๆ เข้า บทเวลาไปภาวนานี้ ที่นี้มันค่อยเปิดออก ๆ ละซิ ให้รู้สิ่งที่ว่านี่นะ พอก้าวเข้าสู่ภาวนานี้ จิตมันไม่เคยรวมไม่เคยสงบ เวลาภาวนาสงบ ๆ ที่โรมันสว่างไสวมันเริ่มรู้เริ่มเห็นแปลก ๆ ต่าง ๆ เข้าไป จากนั้นก็เรื่อยละ ที่นี้ก็เข้ามาถึงขนาดว่าบาปบุญแยะบุญทันที่ ๆ เลย นั่นเห็นไหมรู้บาปบุญบุญทันที่ ๆ

เลย เวลาจิตนี้สว่างไสวเข้าไป แสบออกมาไม่รู้ อ้อ บาบบุญแท้ ๆ อยู่ตรงนี้ นั่น มันไม่ได้ว่าไปอยู่ที่นั่นที่นี้ ไม่ไปนะ ขึ้นตรงนี้ ๆ เจ้าของไม่ถามใครมันรู้ นั่นเห็นไหม สนุกปฏิญโก อ้อ บาบบุญอยู่ตรงนี้เอง เป็นขึ้นมาเท่าไร ๆ อยู่ตรงนี้ ๆ เข้าไปเรื่อย ๆ หนักเข้าไปที่นั่นก็เปิดโล่ง จนกระทั่งมันกระจายไปหมด อะไรที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้กราบราบ ๆ ก็มันเห็นนี้ เราเห็นเราคำนเราไม่ได้ด้วยเราอมรับ แล้วจะไปค้ำพระพุทเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้ก่อนแล้วได้ยังงใจใช้ใหม่ละ นี่ละเรื่องราวที่มันลง

ลงโดยลำดับจนกระทั่งลงสุดขีด ขาดสะบันไปหมดระหว่างกิเลสกับจิตไม่มีอะไรเหลือเลย นั่นยังจำเลยที่นี้ พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนไม่ต้องถาม นั่น ที่นี้เห็นไหมถึงขั้นมันรู้เป็นอย่างนั้นละ ไม่ได้ถามใครนะ พระพุทธเจ้าก็บอกว่า สนุกปฏิญโก ผู้ปฏิบัตินั้นและจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองด้วยตัวเอง นั่น ท่านก็บอกไว้แล้ว ที่นี้เวลามันจำขึ้นมาก็เป็นอย่างนั้น คิดดูซิเป็นการดูถูกพระพุทธเจ้าใหม่ ว่าพอมันผางขึ้นมาเท่านั้น เหนอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อย่างนี้ละเหอ ๆ ขึ้นย้านะ เหนอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๆ อย่างนี้เหอ อย่างมันเป็นขึ้น เตี้ยวนี่ว่างั้นเถอะนะ เหนอ พระธรรมแท้มันจำ เหนอ เป็นอย่างนี้ละเหอ ๆ ธรรมแท้ถามใครละ มันจำขึ้นมาแล้ว แล้วพระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเหอ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ อย่างอันเดียวกันนี้ ๆ

จากนั้นก็ประมวลเข้ามาเลย เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มารวมกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังงใจ ๆ มันเป็นแล้วนั้น ถามใครละเวลาเป็น ธรรมแท้เป็นอันเดียว นั่น เห็นไหม พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแ่ง ๆ ที่จะก้าวเข้ามาสู่จุดอันเดี่ยวนี่เข้าใจไหม พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ เป็นจุดที่เกิดเรียกว่าเป็นทางเข้านี้ เปิดทางเข้านี้ ๆ พุทฺโธเข้านี้ ธมฺโมเข้านี้ สงฺโฆเข้านี้ พอถึงนี้แล้วก็อันเดียวกัน ไม่ได้ถามใครนี่นะ อ้อ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังงใจ ๆ มันเป็นแล้วนั้น เราเคยคิดเมื่อไร พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ ดิตหัวใจตลอดจนถึงขณะนั้น พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ จึงได้มากกระจายออกให้เห็นชัดเจนว่าเป็นธรรมชาตินี้เอง นั่น นี่ละเวลามันเปิด มันเปิดอย่างนั้น

ไอ้เรื่องที่ว่ามันบิกมันบินอะไรมันไปยากนะเรื่องอรรถเรื่องธรรม เป็นในเบื้องต้น ครั้นต่อมาพอมีสิ่งที่ดึงดูดจิตใจก็คือธรรม เห็นแล้วรู้แล้วมันก็ดึงดูด ๆ เข้าไป ที่นี้มันจะยากลำบากขนาดไหนก็ตาม สิ่งที่เหนียวยากลำบากยังมี คือธรรมที่เราต้องการ มันเหมือนว่าเกี่ยวโยงกันอยู่ เหมือนบันไดพาตเอาไว้ จับบันไดได้แล้วยากหรือง่ายมันก็จะขึ้น เป็นอย่างนั้นนะ เอ้า จะยากขนาดไหนขึ้น ๆ เลย เพราะฉะนั้น การประกอบความ

พากความเพียรนี้เรายอมรับจริง ๆ ละเรา พุดจริง ๆ เราทุกข์มาก แสนสาหัสทีเดียว การประกอบความพากความเพียร มาฉันจึงหันเห็นอาหารหรุ ๆ หรา ๆ นี้เราคิดถึงเรา ตั้งแต่โน้นนะ ตั้งแต่อยู่ในป่าในเขา บิณฑบาตได้มาก็ข้าวเปล่า ๆ มากินคำสองคำอ้อม แล้วหยุด ได้มาก็ได้อะไรมานิด ๆ ถ้ากินนะ ถ้าไม่กิน ๆ นั้น มันมีแต่แบบนั้น แต่จิตกับธรรมนี้มันพุ่ง ๆ ๆ นะ อันนั้นละเป็นเครื่องรับปิดเหล่านี้ไว้ ไม่ให้เหล่านี้อ่อนกำลังว่า งั้นเถอะ อันนั้นมิกำลังแรง ถึงทุกข์ยากลำบากก็เพื่ออันนั้น ๆ อยู่อย่างนั้นตลอด มันก็ไม่สนใจกับความทุกข์ยากลำบากละซี

นี่แหละเรื่องของธรรมเบื้องต้นยากนะ ถูกจอกแหนปกคลุมไว้ ค่อยเปิดไป เปิดมามันหากได้ของมันอยู่นั้นละ ให้ท่านทั้งหลายเชื่อนะ นี่หลวงตาจะตายแล้วมา เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง สักขีพยานของพระพุทธเจ้าจะชี้ลงตรงนี้ก็ได้เลย เอามัน ชัด ๆ อย่างนี้แหละ เราหมดแล้วที่จะทูลถามพระพุทธเจ้าสงสัยในธรรมทั้งหลาย ไม่มีแล้ว พุทโธ ธมฺโม สงฺโฆ เป็นอันเดียวกันจ้มาหมดแล้ว จึงว่าไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นองค์เช่นไรไม่ถาม พระพุทธเจ้ามีกิจองค์ไม่ถาม ลงในนี้ หมดทีเดียว นั้น เวลามันถึงชั้นมันเปิดมันเปิดอย่างนั้น ไม่มีใครละ อาศัยทางเดิน ธรรมพระพุทธเจ้าสอนเปิดทางเข้า เปิดทางดำเนินตามนั้น เพราะธรรมพระพุทธเจ้านี้ ไม่มีผิด ว่าอะไรเป็นอันนั้น ใครฝันไปก็ผิดของคนนั่นเอง ใครดำเนินไป เอ้า ยากลำบากก็ถูก ๆ ไปเรื่อย ๆ ให้จำให้ตึนะ

สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ดี อย่างนี้แหละ ไม่มีผิดมีเพี้ยน เพราะผ่านมาหมดแล้ว สอนแนวทางนี้ถูกต้องให้สัตว์โลก ปฏิบัติตาม ที่นี้เรื่องบาปเรื่องบุญ ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย ดิน ฟ้า อากาศ กว้าง ๆ แยะบริวทันทีเลย อยู่กับนี้ อ้อ นั้น ชื่น อ้อ เลยนะ อ้อ บุญอยู่ที่นี้ บาปอยู่ที่นี้ พอสุดท้าย แล้ว ธรรมอยู่ที่นี้ลงหมดเลย ลงตรงนี้ นั้น มันชัดขนาดนั้นนะธรรมพระพุทธเจ้า อย่างทุกวันนี้มันหมดเสียจริง ๆ มันไม่มีอะไรที่จะสงสัยเลยในสามแดนโลกธาตุ มันเปิดจ้าไปหมด สงสัยหาอะไร แนะ มันรู้อยู่แล้วอะไรจะมาสงสัย ก็ผู้รู้รู้อยู่แล้ว หายสงสัยอยู่แล้วจะเอาความสงสัยมาแทรกตรงไหนวะ แนะ มันเป็นอย่างนั้น ขอให้ต่างคนต่างใช้ความพยายามนะ ให้เชื่อพระพุทธเจ้า อย่าเชื่อกิเลส ถ้าเชื่อกิเลสนี้คำว่า สุกเอาเผากินมันจะมาทันทีนะ อันนั้นลำบากอันนี้ลำบาก คำว่าจะทำความดี ความลำบากลำบากที่เป็นอุปสรรคมันจะไหลเข้ามาทันที จำให้ตึคำนี้ก็ดี

ถ้าเราจะทำความดีความดี อะไรถ้าขึ้นชื่อว่าความดี ใ้ค่าแพงกันคือเรื่องของกิเลส ที่จะให้อ่อนแอต่อแท้ไปนี้มาทันที วันนี้ยุ่งอันนั้น แล้ววันนั้นยุ่งอันนั้น วันนี้ยุ่งอันนี้ ที่สุดไม่ได้อะไร วันนี้ไม่ค่อยสบาย สุดท้าย โอ๊ย.ง่วงนอน นอนก่อน ลงตรงนั้นจนได้ นะ มันเอาจนได้แหละ กิเลสมันไม่ใช่ของเล่นยังบอกแล้ว มันเอาจนได้มันแหลมคมนะ แต่เวลาธรรมเหนือมันแล้วมันเห็นหมดซิ โอ๊ย.เหล่านี้มีแต่กลอุบายกิเลสที่จะลากสัตว์โลกให้มาตายกองกันอยู่กับกองทุกข์นี้ทั้งนั้น นั่น เห็นไหมละ ที่ยาก ๆ ลำบากที่เราทำยากก็คือกิเลสฝืนเรา เราสู้กับกิเลสเพื่อจะเอาความดีต่างหาก ธรรมท่านไม่ได้ยากนี่นะ มันยากกับกิเลสที่ไม่ให้ทำเข้าใจไหม มันก็ดมันขวางไว้เราจะทำความดี ความดีนั้นไม่ได้ยากนะ ใ้ผู้ที่กีดกันคือกิเลสอันนี้ละมันยาก สู้กับอันนี้ต่างหากนะ เวลาพิจารณาไปแล้วมันถึงว่า อ้อ อันนี้เองยากไม่ใช่ธรรมยาก แล้วกิเลสมันให้ไปตำหนิธรรมเสีย ว่าธรรมสุดเอื้อมหมดหวังไปเสีย กิเลสนั้นแหละพอดีกับเรา ความหมายก็ว่าอย่างนั้น มันถึงได้เห็นชัดเจน ให้บึนนะ ๆ อย่าไปเชื่อมันง่าย ๆ

ศาสดาองค์เอกที่จะได้มาตรัสรู้สอนโลกแต่ละพระองค์ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ให้เอาตรงนั้น ผู้ที่สอนแม่นยำที่สุดไม่มีใครเกินศาสดา มีองค์นี้เท่านั้นสอนไว้ทุกอย่างถูกต้องหมดแล้ว เราได้รับพุทธศาสนาเข้าสู่ดวงใจแล้วเอาให้ได้นะ เอาให้ดีนะไม่จั้นไม่ได้จริง ๆ แหม เราถึงเข็ดถึงหลาบกับมัน เข็ดหลาบแทนพี่น้องทั้งหลายอีกด้วย เวลาผ่านไป ๆ แล้วด้วยอุปสรรคของกิเลสทั้งนั้น มีมากมันตันมากมีน้อยตันน้อย จนกระทั่งไม่มี ๆ อะไรตัน ถ้ามีมากตันมาก จนกระทั่งไม่มีโอกาสเลยที่จะทำความดีงามทั้งหลาย กิเลสปิดไว้หมดเลย โห หนาแน่นขนาดนั้นนะ เราก็อ้อธรรมยากเสีย ธรรมนั้นสุดเอื้อมหมดหวังไปเสีย กิเลสตัวลากคอเราอยู่นี้ไม่ดู เข้าใจไหม มันไม่ให้ไปตรงนั้น บทเวลาพิจารณาแล้วมันรู้หมดซิ อ้อ นี่เองเป็นข้าศึก ชัดข้องมากน้อยไม่ใช่อะไร เราไปหาเรื่องใส่แต่ธรรมว่าท่านขัดข้อง ว่าลำบากทำยากทำบุญทำกุศลทำยาก บุญกุศลมันไม่ยากมันยากตัวกิตขวางนี่นะ เข้าใจหรือ

ให้ดูตัวนี้ให้ดีนะ ถ้าดูตัวนี้มีทางจะเปิดมีทางจะต่อสู้อันได้ ไปจนได้ มันยากอย่างนี้ บทเวลาจะตายไม่เห็นว่ายาก นั่น ชัดเข้าไปตรงนั้นซิ จะทำอันนั้นก็ยาก ๆ บทเวลาจะตายตายได้ทุกคน ใครไม่เห็นเอาความยากมาอวดความตายไม่ให้ตายได้ละ นั้นเวลานี้ยังมีชีวิตอยู่เราจะทำมันชัดเลย เข้าใจไหม นั่นอย่างนั้นซิ ถึงเวลาเด็ด ๆ เด็ดเถอะนะเด็ดเป็นธรรม ความดีเด็ดเท่าไรยิ่งดี กิเลสเด็ดเท่าไรยิ่งเลวเข้าใจไหม นี่ละมีคู่ทั้งสอง กิเลสเด็ดธรรมต้องเด็ด ถ้ากิเลสเด็ดธรรมไม่เด็ดตายเลย มันต้องเด็ด

กัน ๆ พวกมันจำเอนนะ พุดแล้วก็ว่าท่านดูท่านด่าอย่างนั้นอย่างนี้ นั่น เห็นไหมกิเลสมัน ออกมันป้อนกล้วยหอมแล้ว วันนี้ท่านดูแล้ววันนี้กิเลสป้อนกล้วยหอมเข้าไป อะไร ๆ ไม่ดู อะไรที่ไม่พาให้ดู ตัวกำลังป้อนกล้วยหอมอยู่นี้ตัวไม่ดู ล่องลวงสัตว์โลกด้วยกล้วยหอมเข้าใจไหม เอาละพอ วันนี้พอสมควรแล้ว นี่จะเก้าโมง

โยม หลวงตาเจ้าคะ ขอถามนิดหนึ่งคะ เวลาภาวนาใช้ไหมคะ ตอนนั้นหนูถาม หลวงตาที่ว่า กล้วยคืออะไรอย่างนั้นคะ เสร็จแล้วหลวงตาบอกว่าไม่ต้องไปกลัว ก็ให้เห็น ไปเลยอย่างนี้ ที่นี้ก็ไม่ว่างแล้ว แล้วก็นั่งลงไปที่นี่จิตสงบคะ ที่นี้สงบแล้วเราจะไปไหน ต่อ

หลวงตา ให้อยู่กับสงบ มันจะเพิ่มกำลังของมันขึ้นไปเอง สงบไม่มีเพียงเท่านั้น ยังจะเพิ่มขึ้นอีก แต่สงบให้อยู่สงบก็เป็นการบำรุงตัวอยู่ในนั้น ที่นี้ต่อไปมันจะค่อยเพิ่ม ของมันขึ้นอีก สงบยังสว่างไปอีกนะ

โยม จะออกมาเองใช้ไหมคะ

หลวงตา เออ สงบแล้วยังแน่นหนามั่นคง ยังสว่างไสว เรื่องที่จะเป็นที่พึงพอใจ จะขึ้นจากนั้น ๆ เรื่อย ๆ เมื่อถึงขั้นเปิดจอกเปิดแหออกได้มากน้อยแล้วเอาเลยนะ เอาเลยแหละ

โยม ไม่ต้องไปพิจารณาอะไรใช้ไหมคะ

หลวงตา แหมมันรู้สึกว้าบยุบยอบ ถูกเราขยี้มันบ้างเข้าใจไหม เอามัน ฟาดให้ มันหมดทั้งรากเลยนะ

โยมอินโดนีเซีย (ถามปัญหาภาวนา) เวลานั่งภาวนาไป รู้สึกตัวหาย

หลวงตา ช่างมันเถอะ จิตไม่หาย

โยมอินโดนีเซีย แต่ว่า ยกมือไม่ได้ ยกขาไม่ได้ ยกร่างกายไม่ได้ เดินไม่ได้ เห็น ร่างกายอยู่แต่ยกอะไรไม่ได้

หลวงตา คือจิตมันอยู่แล้วมันไม่อยากจะออกข้างนอก ร่างกายมันก็อ่อนของมันไปเอง ปล่อยไปเลย บางทีหายเจ็บเลยเหลือแต่ความรู้สึกที่สั๊กแต่ว่าปรากฏ

โยมอินโดนีเซีย ที่นี้ขยับร่างกายไม่ได้

หลวงตา ขยับไม่ได้ ไม่ต้องขยับเวลานั้น ถึงเวลาแล้วมันขยับมันเอง เอ้า เราจะ ขอบเปรียบเทียบให้ชัดเจนนะ คือเวลามันขยับไม่ได้ไม่ต้องขยับ ถึงเวลามันออกมาของมันแล้วมันจะขยับของมันเอง เข้าใจไหม เช่น ที่นี้อุปมาข้อนั้นชัดเจนมากนะ เราปวดขี้ เข้าใจไหม นอนอยู่ยังงี้ก็ตาม ถึงเวลามันปวดมาก ๆ แล้วโอ้ย.แผ่น เข้าใจหรือ ไม่แผ่น

มันก็แตกจริง ๆ มันต้องแผ่นเข้ากันได้ใหม่ซื่อนี้ นั่นละถึงเวลามันออกนี่ออกจนเป็นบ้ำก็มี เพลิดเพลินเป็นบ้ำเวลามันออก ความเพลิดเพลินตามกิเลสพาออก

โยมอินโดนีเซีย ๑๐ นาที ๓๐ นาที แล้วก็มาอีก

หลวงตา ก็อย่างนั้นแหละ คือมันจะเป็นเวลามันเป็นอย่างนั้นปล่อยให้มันเป็นเข้าใจเหรอ อย่าไปกวนมันนะ โถ ถ้ามันเป็นอย่างนี้มันของง่ายเมื่อไระ ที่มันดินของมันตลอดเวลานี้มันไม่มีเอาเข้าได้ง่าย ๆ นะ นี่เราเอาเข้าด้วยวิธีนี้ พอเข้าได้จึงหะ พอได้ช่องได้ทางแล้วต่อไปเอา มันจะอยู่เท่าไรให้มันอยู่นะเข้าใจใหม่ ถึงเวลาแล้วมันจะถอยของมันออกมาเอง อันนี้มีตัวอย่างพระกรรมฐานด้วยกัน ท่านมาบ่น พระองค์นั้นก็ เป็นพระหลวงตานะท่านมีครอบครัว แต่ภavana เก่งนะท่านมาเสียใจ พุดกันอยู่บ้านโคก นามนด้วยกัน ท่านว่าภavnานี้จิตเวลามันได้ลงแล้วนี้จะลูกก็ลูกไม่ได้ จะอะไร ๆ จนกระทั่งถึงเวลาจะบิณฑบาตทางนี้ยังไม่ยอมถอนออกมาเลย อยากบิณฑบาตมันก็ไม่ยอมถอน เราเลยไปตีว่าอย่างนั้นนะ บังคับให้มันถอนมันเลยถอนขึ้นตามบังคับ ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งปานนี้ลงไม่ได้เลย นั่น เห็นไหมละ เป็นอย่างนั้นนะ ทรมานเอาอย่างหนักเลยลงไม่ได้เสียใจ เราก็กไม่ทราบจะว่ายังไงก็มันเป็นไปแล้วจะให้ทำยังไงไซ้ใหม่ ท่านจึงบอกว่าท่านเสียใจ ตั้งแต่นั้นมาจิตไม่ได้ลงอย่างนั้นอีกเลย นั่น เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นจึงว่าปล่อย เอ้า นี่ก็เป็นตัวอย่างอันหนึ่งนะ ส่วนเรื่องของเราเราไม่พูดละเพราะได้หลักอันนั้นมาเทียบกันได้สัดได้ส่วนเหมือนกันแล้ว เทียบได้อย่างหลวงพ่อก็เป็นต้นนะ เวลามันลง เอ้า ให้มันลง มันจะลงก็วันก็ช่างมันให้มันเห็นเถอะนะ เข้าใจใหม่ เราก็กสอนลูกศิษย์มามากต่อมากแล้ว ให้ได้เห็นอินโดนีเซียสักหน่อยวะ ได้ดีเพราะให้เขามาปลุก ถอนอันนี้ขึ้นให้มันเห็นสักทีนะ เข้าใจเหรอ เอ้า อย่าไปกังวลนะ มันจะเป็นยังไงก็ช่าง เวลานี้จิตมันรวมคือมันทอดธุระทุกอย่างเข้ามาหาตัวเอง มันไม่อยากจะออกอะไรแล้ว เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นมันจึงอ่อนไปหมดไม่อยากจะ ถ้ากิริยาของจิตไม่ออกไปเกี่ยวข้องแล้วมันจะเป็นของมัน พอได้จึงหะแล้วมันออกของมันเอง มันค่อยคลี่คลายออกมา แล้วความรู้ที่ซึมซาบเข้าไปเป็นกำลังไปตาม ๆ มันออกเองเข้าใจใหม่ นี่จำเอานะ เอาอย่างนั้นละ

โยมอินโดนีเซีย มีอีก จากวันที่ ๗ เดือนธันวาคม เห็นร่างกายเป็นอสุภะ ทำอะไรเห็นอย่างนี้ ทำกับข้าวเห็นอสุภะ

หลวงตา เออ ถ้าเวลาเราทำงานอยู่เราเป็นแต่เพียงว่าทำความรู้ไว้ไม่ทำงาน มันจะรู้อะไรก็รู้ แต่ให้อยู่กับจิตเสียก่อน ไม่ได้ตั้งหน้าทำงาน เราทำอะไรก็ทำไปนะ เวลานั้นมันเป็นของมันก็เป็นของมันเอง เราทำงานก็ทำไปจนกว่าที่เรากล่องงานอันนี้แล้ว เราจะพิจารณาอย่างนั้น เอาให้เต็มสัดเต็มส่วนนะ พิจารณาอสุภะอสุภัง โอ๊ย. เรื่องอสุภะเราไม่ยากพูดเฉย ๆ นักปฏิบัติ วันนั้นเทศน์ก็พอประมาณนะ ที่เทศน์อยู่ วัดโตศคาราม เราไม่ได้พูดอย่างละเอียดลออนะ คือพูดพอเป็นแนวทางไป ให้เพื่อนฝูงจับนี้แล้วจะค่อยแตกกระจายไปเอง เพราะเวลาไม่พอ ธาตุชั้นนี้ก็ไม้อำนวยด้วย อ่อนลง ๆ ขอให้จับเงื่อนไขได้มันจะค่อยแตกของมันไปเอง เรื่องพิจารณาอสุภะ อันนี้ก็เหมือนกัน เอ้า พิจารณา เวลาเป็นโอกาสที่เราพิจารณาฟาดมันมันลง ๆ แดกลง ตั้งขึ้นมาแตกเอาให้มันเต็มเหนียวนะ เข้าใจหรือ เอาละเท่านั้นพอ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๙ มกราคม เมื่อวานนี้ ภูสังโฆเอามา ทองคำได้ ๒ กิโล ๑๓ บาท ๔๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๒๓๑ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๕,๕๕๙ ครั้งนี้ตั้งแต่มอบคราวก่อนนะ ดอลลาร์ที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒ ล้าน ๗ แสน นี้ก็มอบตอนเก่า ที่นี้ทองคำที่ได้หลังจากมอบแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม นี้ได้เพิ่มขึ้นมาอีก ๑๐๒ กิโล ๒๗ บาท ๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๘,๘๘๑ ดอลลาร์

รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ที่มอบและยังไม่ได้มอบ รวมกันหมดได้ทองคำ ๕,๖๖๑ กิโลครึ่ง อันนี้เรียกว่ารวมหมด หรือ ๕ ตันกับ ๖๖๑ กิโลครึ่ง รวมดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมดอีกเหมือนกันได้ ๗,๓๐๘,๘๘๑ ดอลลาร์ กรุณาทราบตามนี้ เราจะเขยิบ ๆ ฟัน้องทั้งหลายจำเอาไว้ว่า คราวนี้เป็นคราวเด็ดของหลวงตาแล้วนะ พาฟัน้องเด็ด เอา ฟังหัวหน้า หัวหน้าพาเด็ดหรือหัวหน้าพาตายให้ตายสักที หัวจะหน้าจะพาจมาก็ให้เห็นสักที หลวงตาดูเอาจะเป็นผู้ที่พาฟัน้องทั้งหลายล่มจมไหม กิริยาทำทางทุกอย่าง เป็นวิธีการที่จะลากฟัน้องทั้งหลายให้จมหมดทั้งประเทศ หรือเป็นวิธีการที่จะอุ้มชาติไทยเราขึ้น ให้จับคำนี้ให้ตึนะ เวลานี้กำลังเด็ดนะ เราเด็ดเพื่อชาติไทยของเรา ถ้าไม่ได้คราวนี้ไม่ได้นะ ทองก็พออยู่นี้บ่หมดเลยไม่มี ที่จะเพิ่มเข้าอีกไม่มีละ ต่อไปข้างหน้าเราก็ไม่คิดแบบเดียวกันนะ

นี่เป็นโอกาสที่เหมาะสมอย่างยิ่ง คือเป็นเวลาที่เรากำลังช่วยชาติ จะทำอะไรเหมาะสมทั้งนั้น ๆ นี่ก็เหมาะสมที่เราจะให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์คู่เคียงกันไป จำให้ตีทุกคน ถ้าเลยนี้แล้วจะไม่เป็นท่านะ เป็นทำเป็นทางดิงามอยู่เวลานี้ แล้ว

หลวงตากำลังวังชาก็ยังพอมีอยู่ จึงพาพี่น้องทั้งหลายก้าวเดิน ขอให้ได้ ๑๐ ต้น เมืองไทยเราจะสง่างามด้วยกำลังแห่งความรักชาติ ความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีของพี่น้องทั้งหลายนี้แล จะสวยงามมากเมืองไทยเรา ถ้าอ่อนแอท้อแท้ไม่เป็นท่านะ จำให้ตึนะ เอาละวันนี้พอ ให้พรหรือยัง

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.Luangta.or.th or www.Luangta.com